

РЕШЕНИЕ

№ 5532

гр. София, 16.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3246** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/, във вр. с чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от И. Р. Г. срещу Решение № ППН-01-571/2019 от 19.02.2019г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/. Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразен акт, тъй като е издадено в противоречие с материалния закон и неговата цел. Излага, че неправилно са приложени разпоредбите на ОРЗД, който към момента на извършване на твърдяното нарушение не е бил действащ акт, като КЗЛД е трябвало да се позове на нормите на ЗЗЛД, които са били част от обективното право към дата 05.06.2017г. Предприетите от дружеството организационни мерки за проверка самоличността на клиентите и получаване на информация за измами били подходящи и съответстващи на идентифицирания риск. Посочва се още, че служител на дружеството при сключване на договора с потребителя е изискал оригинала на личната карта, проверил е автентичността ѝ, проведени са няколко идентификации от страна на различни служители, изискано е лично явяване на клиента, зададени са му контролни въпроси и е направил всичко възможно да идентифицира лицето и да се избегне злоупотребата с личните му данни. Жалбоподателят твърди, че макар и унижощаем договора от 05.06.2017г. е имал право да обработи личните данни на физическото лице, именно за целите на неговото сключване, като не е преследвал недопустима от закона цел. Не следвало да носи отговорност, защото е предприел всички необходими мерки за

опазване на личните данни, а в случая се касаело за извършено престъпление от общ характер.

В проведеното открито съдебно заседание на 25.09.2020г. жалбоподателят чрез процесуалния си представител адв. Х. К. моли да бъде постановено решение, с което да се отмени оспорения акт, както и да присъди направените в процеса разноски в размер на сумата от 1 255.00 лева. Алтернативно е заявено искане за намаляване на размера на имуществената санкция и прилагането на по-благоприятния закон, който не фиксира абсолютен минимален размер на същата.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител юр.к.М. А. оспорва жалбата. По същество на спора излага аргументи за законосъобразност на административния акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Н. Г. Г.-Б. е редовно призована, като чрез процесуалния си представител адв. Д. Д. оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение, както и да ѝ се възстановят направените по делото разноски в размер на сумата от 300.00 лева.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано въз основа на подадена жалба рег.№ ППН-01-571/21.06.2019г. от Н. Г. Г.-Б., в която е посочено, че без да е сключвала договор с [фирма], през м.05.2019г. е получила обаждане за дължими суми по договор за кредит с първоначален размер от 13 000.00 лева. Посочва, че е злоупотребено с нейните лични данни и са нарушени правата ѝ по ЗЗЛД.

На основание разпоредбата на чл.26 от АПК, с писмо изх. № ППН-01-571/1/ от 25.07.2019г. на главния секретар на КЗЛД е изискано писмено становище по предмета на жалбата, с относими доказателства, от страна на [фирма].

Постъпил е отговор вх. № ППН-01-571/3/07.08.2019г., в който е посочено, че по открита на 28.05.2017г. сметката на името на Н. Г. Г.-Б. на 05.06.2017г. е усвоен паричен заем № 2749812 от [фирма]. Предвид на това, че паричният заем е отпуснат от друга финансова институция документите във връзка с неговото отпускане не се намирили в [фирма].

Във връзка с така получения отговор, КЗЛД с писмо изх. № ППН-01-571/4/ от 19.08.2019г. е изискано писмено становище по предмета на жалбата, с относими доказателства, от страна на [фирма]. Писмото е получено от жалбоподателя на 13.09.2019г., като по преписката са представени от него изисканите писмени доказателства- процедура за продажба на потребителски кредити на съществуващи и потенциални клиенти, „експ. обслужване на клиенти“- дейност и бизнес процес, проверка на самоличност на клиентите и получаване на информация за измами, инструкция за употреба на оптични декодери.

В изпълнение на разпореждане на съда от 19.06.2020г., жалбоподателят представи и бяха приети следните писмени доказателства: договор за потребителски кредит № 2749812 от 05.06.2017г., сключен с Н. Г. Г.-Б. за чиста сума в размер на 13 000.00 лева и общо дължима сума от потребителя 24 113.04 лева, брой месечни вноски- 108 в размер на по 223.26 лева, както и погасителен план, медицински въпросник за приемане на застраховане и съгласие за директен дебит /л.160-л.167/.

Образувано е било досъдебно производство № 15322/2019г. по описа на Об РУ на

СДВР, пр.преписка № 42019/2019г. по описа на СРП, за това, че на 05.06.2017г. чрез използване на неистински документ е получено без правно основание чуждо /собственост на [фирма]/ движимо имущество- парична сума с намерение да бъде присвоена- престъпление по чл.212 ал.1 от НК. В хода на наказателното производство е била изготвена графологична експертиза № 172/08.08.2019г., от данните по която се установява, че подписите за „потребител“, „застрахован“ и „платец“ под договор за потребителски кредит от 05.06.2017г., заедно с погасителен план, медицински въпросник за приемане на застраховане и съгласие за директен дебит не са положени от Н. Г. Г.-Б..

С оглед задължението на административния орган за установяване на предпоставките за допустимост на искането, регламентирано в разпоредбата на чл.27, ал.2 от АПК във връзка с чл.38 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация, КЗЛД се е произнесла относно допустимостта на жалбата, в протокол № 42/23.10.2019г. Решението за допустимост на жалбата е взето единодушно от присъствалите петима членове на Комисията. Конституирани са страните в производството и е насрочено разглеждането на жалбата в открито заседание на 04.12.2019г., за която дата страните са били надлежно уведомени /л.83-л.86/.

Насрочено е открито заседание на Комисията за разглеждане на жалбата по същество, което е било проведено на 04.12.2019г., като е бил съставен протокол № 48 /л.146-л.148/. След обсъждане с три гласа „за“ единодушно е прието решение, с което жалбата е обявена за основателна.

Административното производство е приключило с постановяването на Решение № ППН-01-571/2019 от 19.02.2019г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/. С този акт е прието, че [фирма] в качеството му на администратор на лични данни е извършило нарушение на чл.4 от ЗЗЛД /отм./, съответстващ на чл.6, §1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на съвета от 27.04.2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Регламент/. Изложено е, че в подписан на 05.06.2017г. договор за потребителски кредит се съдържат трите имена, единният граждански номер, номер и валидност на лична карта, месторождение, постоянен адрес – информация, която безспорно има качеството на лични данни за лицето, предвид обстоятелството, че с тях то може да бъде индивидуализирано, както и поради това, че данните му са били обработени без негово съгласие от дружеството с цел подписване на договор от 05.06.2017г., без наличие на допустимост на обработването.

Комисията е приела, че разполага с оперативна самостоятелност да прецени кое от своите правомощия по чл.58, §2 от Регламент 2016/679 да реализира. Посочила е, че правомощията по чл.58, §2, без тези по б.“и“ имат характера на принудителна административна мярка, чиято цел е да предотвратят извършването на нарушението или ако извършването е започнало – да го преустановят, а административното наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ по чл.58, §2, б. “и“ има санкционен характер и може да се наложи като допълнение към мерките или вместо тях. С процесното решение Комисията на основание чл.38, ал.3 от ЗЗЛД, след като е обявила жалбата на Н. Г. Г.-Б. за основателна, на основание чл.58, §2, б.“и“ от Общия регламент за защита на данните е наложила на [фирма] в качеството му на администратор на лични данни имуществена санкция в размер на 10 000.00 /десет

хиляди/ лева, съгласно разпоредбата на чл.83, §5, б.“а“ за извършено нарушение на чл.4 от ЗЗЛД /отм./, съответстващ на чл.6, §1 от Регламент /ЕС/ 2016/679.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е подадена в преклузивния 14 дневен срок, считано от 13.03.2020г. и от активно легитимиран правен субект, който е неблагоприятно засегнат от издаването на акта.

Решение № ППН-01-571/2019 от 19.02.2019г. е издадено от компетентен орган – Комисията за защита на личните данни в рамките на предоставените ѝ правомощия съгласно чл.38, ал.3 от ЗЗЛД. То е прието с мнозинството от гласовете на членовете на административния орган съгласно чл.9, ал.3 от ЗЗЛД. Не се констатираха съществени нарушения във формата и съдържанието на акта, които да го опорочават и обусловят отмяната му по см. на чл.146 т.2 от АПК. Съдът отбелязва, че е допусната очевидна фактическа грешка при изписване на годината на постановяване на решението- 2019г., вместо 2020г., тъй като не е възможно жалбата, с която е бил сезиран органа да е подадена на 21.06.2019г., откритото заседание да е проведено на 04.12.2019г., а актът с който е приключило производството да е издаден на 19.02.2019г. Тази фактическа грешка обаче трябва да бъде отстранена от ответника на основание чл.62 ал.2 от АПК и не води до незаконосъобразност на акта.

Мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадената заповед /чл. 168, ал. 1 и ал.3 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/. В хода на протеклото административно производство не са допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са го препятствали да я упражни в пълен обем. Административният орган е изяснил релевантните за случая факти и обстоятелства и е извършил проверка на приетите доказателства. Не се констатираха нарушения по см. на чл. 34, чл.35 и чл.36 от АПК. След като на страната е била гарантирана възможността за участие в производството, се налага разбирането, че органът е осигурил начин и способ за организиране и провеждане на защитата на засегнатите права и интереси. До [фирма] и Н. Г. Г.-Б. са били изпратени и връчени уведомления за образуването на производството, за провеждането на открито заседание, както и им е била предоставена възможност да депозират становища и допълнителни доказателства. В изпълнение на служебното начало, КЗЛД е събрала и данни за образувано през 2019г. и наказателно производство в Об РУ на СДВР и СРП, като са изискани относимите за изясняване на спора доказателства.

Според определението на чл.6, ал.1 от ЗЗЛД Комисията за защита на личните данни, е независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламент /ЕС/ 2016/679 и на този закон. Комисията изпълнява задачите по чл.57 от Регламент (ЕС) 2016/679 /чл.10, ал.1 от ЗЗЛД/ и упражнявайки предоставените ѝ от закона правомощия посочени в чл.10, ал.2 от ЗЗЛД.

Регламент /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични

данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните, ОРЗД/ се прилага от 25 май 2018 година, задължителен е в своята цялост и се прилага пряко във всички държави членки /чл.99 от Регламента/.

Когато Комисията е сезирана с жалба от физическо лице, което твърди, че са му нарушени правата по ЗЗЛД, тя се произнася, съгласно чл.38, ал.3 от ЗЗЛД с решение, като може да приложи мерките по чл. 58, параграф 2, букви "а" – "з" и "й" от Регламент /ЕС/ 2016/679 или по чл.80, ал.1, т.3, 4 и 5 и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с чл.83 от Регламент /ЕС/ 2016/679, както и по глава девета.

Приложимият в конкретния случай материален закон е този, действал към датата на която се твърди да е осъществено нарушението – 05.06.2017г., а това са разпоредбите, действащи до измененията, обнародвани в ДВ. бр. 17 от 26 февруари 2019г. Следва също така да се отбележи, че отменените разпоредби на ЗЗЛД намират отражение и в Регламент /ЕС/ 2016/679. Разпоредбата на чл. 2, ал. 2, т. 1 и т. 3 от ЗЗЛД /отм./ предвижда, че личните данни на физическите лица трябва да се обработват законосъобразно и добросъвестно, както и да бъдат съотносими, свързани със и ненадхвърлящи целите, за които се обработват. По същия начин и принципите, заложи в чл. 5, § 1, б. „а“ и б. „в“ от Регламент /ЕС/ 2016/679 /приложим от 25.05.2018г./, регламентират, че личните данни са обработвани законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните и подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват /„свеждане на данните до минимум“/.

Съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД /отменен, но приложим към датата на извършване на нарушението по който е квалифицирано същото/ обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от следните условия: 1. обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; 2. физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; 3. обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; 4. обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; 5. обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; 6. обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; 7. обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните. Цитираните разпоредби са идентични с тези предвидени и в чл. 6, § 1 б. „а“, б. „в“, б. „в“, б. „г“, б. „д“, б. „е“ от Регламент /ЕС/ 2016/679.

Страните не спорят, че [фирма] е администратор на лични данни по смисъла на чл.3 от ЗЗЛД /отм./ чл.4, § 7 от Регламента. Съгласно чл.4, § 1 от Регламента „лични данни“ е всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано /„субект на данни“/; физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име,

идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице. „Обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирание, ограничаване, изтриване или унищожаване /чл.4, § 2 от Регламента/.

Предвид цитираните разпоредби правилно органът е приел, че трите имена, ЕГН, номер и валидност на лична карта, адрес, месторождение на Н. Г. Г.-Б. са лични данни, както и че същите са обработени, чрез употребата им. Обработването е без наличие на правно основание за това. От експертното заключение № 172/08.08.2019г. по преписка № 6982/2019г. по описа на Об РУ на СДВР /пр.преписка № 42019/2019г. по описа на СРП/ е установено, че заинтересованата страна не е подписала договор за потребителски кредит № 2749812 от 05.06.2017г., както и погасителен план, медицински въпросник за приемане на застраховане и съгласие за директен дебит, респ. не е дала съгласие личните ѝ данни да се обработват от дружеството жалбоподател. Според дефиницията на § 1, т.13 /в редакцията преди изм. в ДВ.бр.17/26.02.2019г./ от ДР на ЗЗЛД, "Съгласие на физическото лице" е всяко свободно изразено, конкретно и информирано волеизявление, с което физическото лице, за което се отнасят личните данни, недвусмислено се съгласява те да бъдат обработвани. Аналогична е дефиницията и по чл.4 § 11 от Регламента, а именно: „съгласие на субекта на данни“, означава всяко свободно изразено, конкретно, информирано и недвусмислено указание за волята на субекта на данните, посредством изявление или ясно потвърждаващо действие, което изразява съгласието му свързаните с него лични данни да бъдат обработени.

В настоящия случай, доказателствата по делото не сочат изразяването на подобно съгласие от страна на Н. Г. Г.-Б., поради което правилно комисията е възприела поведението на дружеството като неправомерно обработване на лични данни в нарушение на принципите, посочени в чл.2, ал.2 от ЗЗЛД /отм./.

КЗЛД в съответствие с нормативния акт е изложила, че обработването е незаконосъобразно, след като не е приложимо нито едно от условията по чл.6, §1, букви „а“, „б“, „в“, „г“, „д“, „е“ от Регламента, а именно: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за

изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

От доказателствата по делото се установява, че е било образувано и досъдебно производство във връзка с реализиране на наказателна отговорност за евентуално извършено престъпление по чл.212 ал.1 от НК /пр.преписка № 42019/2019г. по описа на СРП/, който факт не изключва правомощията на КЗЛД да се произнесе по жалба вх. № ППН-01-571/21.06.2019г. Задължението за обработване на личните данни при спазване на императивните правила, съдържащи се в ОРЗД е на администратора на лични данни, като ирелевантни за административното производство са фактите, дали деянието съставлява престъпление, кой е неговият автор и т.н. Категорично е установено, чрез събраните писмени доказателства, че личните данни на Н. Г. Г.-Б. са обработени на 05.06.2017г. без правно основание, като това лице не е формирало съгласие за сключване на договор за потребителски паричен кредит № 2749812. Наличието на съгласие на физическото лице за обработка на данните му следва да се преценява за всеки конкретен и отделен случай, а жалбоподателят не е предприел ефективни организационни мерки за защита на личните данни на български гражданин и не е гарантирал по подходящ и сигурен начин, че няма да се стигне до неправомерното им обработване.

За констатираното нарушение по чл.6, §1 от Регламента, КЗЛД е наложила имуществена санкция на жалбоподателя в размер на 10 000.00 лева на основание чл.83, §5, б.“а“ във вр. с чл.58, §2, б.“и“ от Регламента. Органът е обосновал защо налага имуществена санкция вместо някоя от другите предвидени мерки, като подробно и детайлно се е аргументирал със следните обстоятелства: 1.от обработването на личните данни за заинтересованата страна са настъпили неблагоприятни финансови последици, изразяващи се в заплащане на суми по договор, който не е бил

подписан от нея, 2.обективна безвиновна отговорност на дружеството, 3.от администратора не са предприети своевременни мерки с цел предотвратяване на нарушението, 4.нарушението не се отнася до непредприемане на подходящи технически и организационни мерки, 5.нарушението е първо по ред за администратора, 6.отстраняването на нарушението е невъзможно, 7.обработени са лични данни, които пряко идентифицират лицето, 8. производството се е развило след подадена жалба от лицето, 9.не са налагани мерки на администратора по чл.58 § 2 от ОРЗД, 10. към момента на извършване на нарушението няма данни за одобрени кодекси за поведение, 11. от дружеството са разписани процедури, отнасящи се до сключване на договори за кредит и идентификация на клиенти, но въпреки всички тях е допуснато процесното нарушение.

Съгласно разпоредбата на чл.83, §2 от Регламента когато се взема решение дали да бъде наложено административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ и се определя нейният размер, във всеки конкретен случай надлежно се разглеждат следните елементи: а) естеството, тежестта и продължителността на нарушението, като се взема предвид естеството, обхватът или целта на съответното обработване, както и броят на засегнатите субекти на данни и степента на причинената им вреда; б) дали нарушението е извършено умишлено или по небрежност; в) действията, предприети от администратора или обработващия лични данни за смекчаване на последиците от вредите, претърпени от субектите на данни; г) степента на отговорност на администратора или обработващия лични данни като се вземат предвид технически и организационни мерки, въведени от тях в съответствие с членове 25 и 32; д) евентуални свързани предишни нарушения, извършени от администратора или обработващия лични данни; е) степента на сътрудничество с надзорния орган с цел отстраняване на нарушението и смекчаване на евентуалните неблагоприятни последици от него; ж) категориите лични данни, засегнати от нарушението; з) начина, по който нарушението е станало известно на надзорния орган, по-специално дали и до каква степен администраторът или обработващият лични данни е уведомил за нарушението; и) когато на засегнатия администратор или обработващ лични данни преди са налагани мерки, посочени в член 58, параграф 2, във връзка със същия предмет на обработването, дали посочените мерки са спазени; й) придържането към одобрени кодекси на поведение съгласно член 40 или одобрени механизми за сертифициране съгласно член 42; и к) всякакви други утежняващи или смекчаващи фактори, приложими към

обстоятелствата по случая, като пряко или косвено реализирани финансови ползи или избегнати загуби вследствие на нарушението.

В случая КЗЛД е определила размера и вида на санкцията като е изследвала поотделно и в съвкупност всички посочени в чл.83, §2 от Регламента критерии. От водещо правно значение за конкретизиране размера на санкцията е факта, че физическото лице е претърпяло финансови загуби, а за жалбоподателят констатираното нарушение е първо по ред и за постигане на целите на ОРЗД този размер се явява съразмерен и пропорционален. Не се констатираха обстоятелства със значителен смекчаващ характер, които да обосноват налагането на по-нисък размер на имуществената санкция. Макар да са били одобрени организационни мерки за идентифициране на потенциалните клиенти, те не са били достатъчно ефективни и резултатни, за да се обезпечи високо ниво на сигурност на личните данни, както и че тяхното обработване се извършва в съответствие със закона.

Предвид изложеното съдът заключава, че оспореното решение е законосъобразен административен акт на всички изследвани основания по чл.146 от АПК и като такъв, не подлежи на отмяна, а подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна. Съдът извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл. 170, ал. 1 АПК, защото ответникът доказва съществуването на фактическото и правното основание, посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна [фирма], представлявано от И. Р. Г. правни последици.

При този изход на спора, основателна се явява претенцията за присъждане на разноски в полза на ответника. На основание чл.143 ал.4 от АПК и чл.78, ал.8 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, чл.37, ал.1 от Закона за правна помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, жалбоподателят следва да заплати сумата в размер на 100.00 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителств от юрк.М. А..

В полза на заинтересованата страна също следва да се присъдят разноски, които представляват заплатено възнаграждение за адвокатска защита от адв. Д. Д. в размер на сумата от 300.00 лева / договор за правна защита и съдействие от 08.09.2020г. и платежно нареждане от 09.09.2020г., приложени на л.185 и л.186 от делото/.

Така мотивиран, *Административен съд София - град* на основание чл.172 ал.2 от АПК

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], представлявано от И. Р. Г. срещу **Решение № ППН-01-571/2019 от 19.02.2019г.** на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА [фирма], представлявано от И. Р. Г. с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район "В.", [улица] да заплати на КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143 ал.4 от АПК.

ОСЪЖДА [фирма], представлявано от И. Р. Г. с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район "В.", [улица] да заплати на Н. Г. Г.-Б. ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], район „О. купел“, [улица], ет.13, ап.51 сумата от 300.00 /триста/ лева на основание чл.143 ал.3 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните за неговото постановяване пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИС от съдебния акт да се връчи на страните на основание чл.138 АПК.

Съдия: